

a gyermek érdekében, de igazi nevelést a természet törvénye szerint mégis csak az édesanya adhat gyermekének.

A szegény néposztálynál más okok miatt fenyeget az elhanyagolás veszélye. A kenyérkereset nemcsak az apát, hanem az édesanyját is gyárba, fizikai munkába szorítja. A gyermek — legjobb esetben a nagyobb testvér gondjai alatt — magára marad. Legtöbbször pedig az utcagyermek a társaságában. A meleg családi légkör helyett az utca rideg, beteges levegője veszi körül.

A mai család máglya tetején épült fészek legtöbbször. A családi fészek alatt mélységek és veszedelmek: a jövő bizonytalansága, a nehéz megélhetés, az elhelyezkedés reménytelensége s az alakuló új világ bizonytalansága tátonganak.

Mégis azt kell mondanunk, hogy nem szabad megakasztani és megölni a csírázni készülő életeteket sem anyagi érdekből, sem kényelemszeretetből, élvezethajszolásból, gyávaságból. Inkább húzzuk össze a végtelenségig az igényeket, inkább maradjon el a kényelmes élet csillogása, inkább mondjunk le az öröm tüzeiről, de tudjuk és éljük, hogy a házasság fészeképítés is egyben és a fészekhez hozzátartoznak az egymásután pelyhedző, csipogó új kis életetek is! Házasság és család nem külön járnak, hanem együtt. Mert az üres fészekben nincs ami összeforrassza tartósan a férfi és nő szívét, az üres fészek pedig könnyen elpusztul. A teli fészekalja ellenben mindig megtalálja a maga Védőjét, aki tudja, hogy mennyivel többet érünk mi az égi madaraknál, aki nem engedi elpusztulni a fészket még akkor sem, ha máglyán vagy mélységek fölött épült is. A nagy bizalmat és természeti kötelességek hősi teljesítését az Isten sem hagyja viszonzatlanul, míg a gyávaságot, bűnökkel teli házasságot az Isten sohasem fogja védeni!

A Szeretet és Gyermek ünnepén gondolkozzunk el ezen.

MADARAK TESTVÉRE.

Még ilyen főpapot se láttam!
Állott az utcán rossz kabátban.
Kezében morzsolt kenyér-béle,
Körötte ötven cselédkéje.

Igy szólt, ti testvérkéim vagytok,
Madárkák, verebek, galambok,
Testvérkéim a szeretetben.
S az ötven madár meg se rebben.

Csak állt a nagyvárosi zajban.
Igy láttam, milyen hatalmas van,
Kiben az Isten lelke lángol,
Lakjék kunyhóban, vagy akárhol.

Legyen pápua, úr vagy béres,
Aki szeret és érez,
Isten van abban mindhalálíg,
Amíg teste porrá válik.

Az én papom is, ahogy állott,
Ugy láttam, fogja a világot.
Megölel füvet, fecskét, holdat,
Neki mindenek meghódolnak.

Jézus testvére, öreg bátyó,
Ki talán otthon sertésvágó,
Mondd el nekünk is titkos nyelven,
Hogy minden ember így szeressen.

Bárdosi Németh János.

TANÍTÁSOK – VÁZLATOK

1941. december 3. hete.

Olvasás és olvasmánytárgyalás.

III. OSZTÁLY.

A tanítás anyaga: A koldúsgyermek c. olv. tárgyalása. (Jókai Mór.)

Nevelési cél: A másokon való segítség érzésének felkel-
tése.

I. Előkészítés. a) Számonkérés. A legutóbbi órán tár-
gyalt olvasmány felújítása.

b) Célkitűzés. Milyen ünnep előtt állunk? Mit ünnepe-
lünk karácsonykor? Milyen szokások vannak nálunk ka-
rácsonykor? Minden magyar gyermeknek hoz karácsonykor
karácsonyfát a kis Jézuska? Nem is lehet addig igaz szívből
örülni, amíg minden magyar gyermek asztalán ott nem áll a
— akármilyen kicsi — karácsonyfa, a szeretet fája s alatta
a szeretetnek — bármilyen kevés — megnyilvánulása.

Elolvasok nektek egy szép történetet. Jókai Mór írta, az
egyik legnagyobb magyar mesemondó, regényíró.

II. Tárgyalás. a) Az olvasmány bemutatása.

A koldúsgyermek.

Apját leütötte a hajókötel és a vízbe fulladt. Anyja mo-
sónő volt. Éjtszakai munkában meghűtötte magát. Forró lázt
kapott s meghalt. A kisfiú egyedül maradt.

Mikor édesanyját is kivitték a temetőbe, a kisfiú elgon-
dolta magában: „Már most ki fogja nékem mondani: kedves
kis fiam? Ki fog énnekem kenyeret adni reggel, este? Ki vet